

குமரி மாவட்ட வட்டார நாவல்களில் மொழிநடை

த.சகாயஜோதி
பதிவுஎண் : 18113114022009
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வு
நேசமணி நினைவு கிறிஸ்தவக்கல்லூரி
மார்த்தாண்டம்-629165

முனைவர்.ஜா.ஜினிலா
நெறியாளர் தமிழ்த்துறை மற்றும்
தமிழாய்வு மையம்,
நேசமணி நினைவு கிறிஸ்தவக்கல்லூரி
மார்த்தாண்டம்-629165

(kNdhdkz ðak; Rej udhH gyfi yffof , i z T ngwWJ)

ஆய்வுச்சுருக்கம்

“குமரிமாவட்ட வட்டார நாவல்களில் மொழிநடை” என்ற கட்டுரையில் குமரி மாவட்ட வட்டார எழுத்தாளர்களான நீல.பத்மநாபன், ஜெயமோகன், ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன், குமாரசெல்வா போன்றோர் தங்களுடைய படைப்பில் புகுத்தியுள்ள ஒவ்வொரு சாதிய மக்களின் உரையாடல்களில் காணப்படும் மொழிநடையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு ஒரு சமூகத்தினரின் மொழிநடையை நாவலில் புகுத்தும்போது அச்சமூகத்தினரை ஒட்டு மொத்தமாக இனங்கண்டுகொள்ள உதவுவதோடு அப்பகுதியை சார்ந்த மக்களின் மரபுசார்ந்த பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

முன்னுரை

மொழி என்பது மக்களை இனங்காட்டுவதற்கும் மக்களின் கருத்துப்பரிமாற்றத்திற்கும் பயன்படுகின்ற ஒரு கருவியாகும். இம்மொழியானது வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் இனத்துக்கு இனம் வேறுபடுகின்றது. அதாவது ஒரு பகுதியில் வசிக்கின்ற மக்கள் தமிழ்மொழிதான் பேசினாலும் அதை ஒருவிதமாகவும் மற்றொரு பகுதியினர் அதே மொழியை வேறுவிதமாகவும் பேசுவதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட சூழலில் ஒரு வட்டாரத்தைப் பற்றிய கதைக்கருவை படைப்பாளி அவர்கள் நடையில் காட்சிப்படுத்தும் போது அம்மக்களின் மரபு சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களை அறிந்து கொள்ள முடியுமா என்ற சிக்கல்களை முன் வைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. நீல.பத்மநாபன் எழுதிய ‘தலைமுறைகள்’, ‘ஜெயமோகன்’ எழுதிய ‘ரப்பர்’, ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் எழுதிய ‘புத்தம்வீடு’ குமார செல்வா எழுதிய ‘குன்னிமுத்து’ இத்தகைய நாவலில் பயன்படுத்தும் மொழிநடையின் காரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களின் மரபு சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பது இக்கட்டுரையில் கருதுகோளாக அமைந்துள்ளது. மொழிநடை மொழிநடையின் இயல்பு, மொழிநடையின் வகைகள், படைப்பாளியும் மொழிநடையும், வட்டார நாவல்களின் மொழிநடை, குமரி மாவட்ட நாவல் ஆசிரியர்களின் இனப்பின்புலமும் மொழிநடையும் ஆகியவற்றை விளக்குவதாகவும் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. ஒரு படைப்பாளி தன்னுடைய படைப்பில் தாம் படைக்கும் களத்தின் பேச்சு வழக்கை அப்படியே எடுத்தாரும் போது அப்படைப்பின் யதார்த்தம் வெளிப்படுவதோடு அச்சமூகத்தினரை ஒட்டுமொத்தமாக இனங்கண்டுகொள்ள உதவுகின்றது என்பதே இக்கட்டுரையின் முடிவாகும்.

மொழிநடை

மொழிநடை என்பது படைப்பாளன் தம்படைப்பில் கையாளும் எழுத்துநடை, பேச்சுநடை, இவற்றையே குறிக்கும். கதை கூறும் எழுத்துநடை, கதைமாந்தர் உரையாடும்

பேச்சுநடை இவை இரண்டும் ஒருநாவலின் இருகால்கள் என்று கூறலாம். நடை என்பது ஓர் ஆசிரியரின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்த வல்லது. நடை என்பது காலத்திற்கும் காலம், இடத்திற்கு இடம் இனத்திற்கு இனம் மாறுபடும் தன்மை உடையது. இத்தகைய நடைகளை குமரி மாவட்ட வட்டார நாவலாசிரியர்களின் நாவல்களிலும் காணலாம்.

மொழிநடையின் இயல்பு

ஒரு படைப்பின் ஆணிவேராக அமைந்திருக்கும் நடையானது வாசகர்களுக்கு எளிதில் புரியும்படி இயல்பானதாக அமைய வேண்டும். இந்நடையானது “தேம்ஸ் ஆற்றின் ஓட்டம்” போல் தெளிவும் மென்மையும் வன்மையும் பெற்று விளங்க வேண்டும்” என்பர் ஜாண்டன்ஹான். ஜோசப் சொர்ணராஜ் கூறும்போது “படைப்பின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை இடையுறவு ஏற்படா வண்ணம் சங்கிலித்தொடர் போல் அமைந்து, கூற நினைத்த எல்லாவற்றையும் இணைத்து வாசகர்கள் மத்தியில் பதியும் வண்ணம் நடை அமைய வேண்டும்” என்பார்.

ஒரு படைப்பாளி தனது கலைப்படைப்பு மூலம் தன்னையே புறவுலகுக்கு அளிக்கின்றான். எனவே அப்படைப்பின் சிறப்பான ‘நடை’ அழகிற்கு அவனது அகவுணர்வுகளும், அவ்வுணர்வுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமையும் பின்புலமும் முக்கிய காரணிகளாக அமைகின்றன.

“படைப்பாளனின் உள்ளத்தில் தெளிவு இருந்தால் நடையில் எளிமை விளங்கும், அவனுடைய உள்ளத்தில் கலக்கமும், குழப்பமும் இருந்தால் நடையில் சிக்கலும் தடுமாற்றமும் காணப்படுகிறது” என்பார் மு.வரதராசன்.

எனவே ஒரு படைப்பின் நடை படைப்பாளனின் மனநிலையைப் பொறுத்து அமைகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது.

மொழிநடையின் வகைகள்

வட்டார நாவல்களின் மொழிநடையினை அந்நாவல்களின் பின்புலங்கள் தீர்மானிக்கின்றன.

இத்தகைய நடையின் வகைகளாக

1. தருக்க முறை
2. திறனாய்வுமுறை
3. வருணனை முறை
4. நாடகமுறை
5. எடுத்துரைமுறை
6. சொற்பொழிவுமுறை
7. தத்துவமுறை
8. எள்ளல்முறை

என்பன என்று குறிப்பிடுகின்றார் சுந்தரமூர்த்தி.

படைப்பாளியும் மொழிநடையும்

ஒவ்வொரு மனிதனுடைய எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் அவரவர்க்கே உரிய தனித்தன்மைகளுடன் விளங்குகின்றன. அதே போன்று அவர்களுடைய மொழிநடையும் தனித்தன்மை பெறுகின்றன.

நடை படைப்பாளனுடைய மனதின் பண்புகளோடு தொடர்பு கொண்டதாக அமைகின்றது. எனவே தான் நடையை ஆசிரியருடைய உள்ளத்தின் சொல்லோவியம் என்றும் குணத்தை அறியும் கலை என்று கூறுகின்றார் டி.எஸ்.சோமசுந்தரம்.

‘நடை’ அதன் உரிமையாளனான கலைஞனை வாசகர்கட்கு உணர்த்தி விடுகின்றது. இதுவரை வெளியாகாத ‘சாண்டில்யன்’ அல்லது ‘அகிலன்’ கதை வேறொருவது பெயரில் வெளியானாலும் அவர்களது எழுத்தின் பால் அனுபவம் உள்ளவர்கள் அதை இன்னாருடைய ‘நடை’ என எளிதில் இனம் காண இயலும்.

நடைக்கும் படைப்பாளிக்கும் உள்ள உறவைக்கூற வந்த கார்லைஸ் “நடை என்பது எழுத்தாளனின் உடலுடன் ஒட்டிய தோல்” என்று கூறுகிறார் ஜோசப் சொர்ணராஜ். எனவே நடை என்பது கலைஞனின் உள்ளப்பண்போடு இணைந்த ஒன்று என்பது தெளிவாகின்றது.

வட்டார நாவல்களின் மொழிநடை

வட்டார நாவல்கள் பின்புலத்துடன் கொண்டுள்ள நெருங்கிய தொடர்பு அதன் நடையின் மாற்றத்திற்கு வழிகோலுகின்றது. நாவல் ஆசிரியர்கள் எந்த இனத்தினரை எத்தகைய வட்டார மொழியின் பின்புலமாகக் கொண்டு நாவலைப் படைக்கின்றனரோ அவ்வினத்தவரின் இனமொழியும் இடம் பெறுகின்றது.

தனித்தமிழ் இலக்கிய ஆசிரியர்கள் இலக்கியங்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டுவது போன்று வட்டார நாவலாசிரியர்கள் தங்கள் கதை அமைப்பு சிறக்கவேண்டும், யதார்த்தம் மிளிர் வேண்டும் என்ற நோக்கில் கதைக்குப் பின்புலமாகக் கொண்ட இடத்தில் வழங்கும் நாட்டுப்புறப்பாடல்களையும், பழமொழிகளையும் உவமைத் தொடர்களையும் அதிகமாகக் கையாள்கின்றனர்.

குமரிமாவட்ட நாவல் ஆசிரியர்களின் இனப்பின்புலமும் மொழிநடையும்

குறிப்பிட்ட சாதியினரின் வாழ்வியல், வட்டார நாவல் மூலம் கலைத்தன்மை அடையும்போது அச்சாதியினரின் பேச்சு மொழி அந்நாவலில் பாத்திர உரையாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுவது என்பது தவிர்க்க இயலாததாகி விடுகின்றது. நாவல் ஆசிரியர் அச்சாதியினைச் சார்ந்தவராக இருப்பினும் அவரது நடை உயிர்த்துடிப்புள்ளதாய் காணப்படும். உரையாடல்களில் இனவழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி நாவலைப் படைப்பது ஓர் உத்தியாகும். இவ்வுத்தி நாவலினது நடையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

நீல பத்மநாபன்

கேரளப்பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்ற நீல.பத்மநாபன் அவர்கள் மலையாள கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பணியை மேற்கொண்டு வருகின்றார். எனவே அவரது மொழி பெயர்ப்புகள் பெரும்பாலும் மலையாள மொழியின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டே அமைகின்றது. இவர் எழுதிய 'தலைமுறைகள்' என்ற நாவலில் கோட்டார் செட்டியார் சமுதாய மக்களின் பேச்சுத்தமிழ் நடை முற்றிலுமாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. செட்டியார்களுடைய பேச்சு நடையில் காலத்தைச் சுட்ட பயன்படுத்தும் 'அப்போது' 'இப்போது' 'போனபோது' என்ற சொற்கள் 'அப்பம்' 'இப்பம்' 'போனப்பம்' என்று வழங்கப்படுகின்றது. கதை மாந்தர்களின் உரையாடல்களில் மிகவும் சாதாரணமாக இவ்வார்த்தைகள் இடம் பெறுகின்றன.

அதாவது இவர் தமது நாவலில் "அப்பம்ந்தான் ஆச்சியின் அண்ணாச்சி கூனாங்காணிப்பிள்ளை பாட்டா வந்தாரு" என்று பேச்சுநடையை அப்படியே பயன்படுத்துவது புலனாகின்றது.

பெண்களைக் 'குட்டி' என அழைப்பது கல்குளம் வட்டாரத் தமிழில் பொதுவாகக் காணப்படுகின்ற ஒன்றாகும் இரணியல் செட்டிமார்களும் 'குட்டி' என்றே அழைக்கின்றனர்.

உண்ணாமலை கர்ப்பமடைந்துள்ளாள் என்பதை அறிந்த அவள் தாய் குட்டியம்மை, உண்ணாமலையின் வீட்டிற்குச் சென்று பார்த்து வருகிறாள். குட்டியம்மை வீட்டிற்கு வந்தவுடனையே உண்ணாமலை ஆச்சி "என்னட்டி குட்டியம்மே... உண்ணாமலை எப்படி இரிக்கு? வேக்கோட்டி ரொம்ப கடுப்பமா" என வினவுகிறாள், அதற்குக் குட்டியம்மை "ஏக்கு கொஞ்சம் கடுப்பமாட்டுத்தான் இரிந்தாம்.. எப்பம் பார்த்தாலும் ஓங்கரிச்சுட்டே வருமுன்னு தலைதூக்காமை கெடந்து குட்டி சொக்கு போலே ஆயிட்டு.... இப்பம் பரவாயில்லையாம். ஆனாலும் நாங்க அங்கே நிக்கப்பட்ட சமயம், இன்னைக்கு காலம்பரெயும் வயத்தைப்பெரட்டு, நெஞ்சைக் கரிக்கண்ணு சொல்லீட்டு ஓங்கரிச்சு வெறும் பித்தம் பித்தமா சந்திச்சு... (தலைமுறைகள், ப.179) என்கிறாள். இதிலிருந்து நீல.பத்மநாபன் செட்டி சமூகத்தனரின் பேச்சு மொழியையே தன்னுடைய மொழிநடையாகப் பயன்படுத்தி நாவலைப் படைத்திருப்பது புலனாகின்றது.

ஜெயமோகன்

ஜெயமோகன் மலையாள மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர். அனுபவ உலகில் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குத் தமிழைப் பயன்படுத்தும் சூழ்நிலையில் வாழ்வியல் அனுபவம் மூலம் தமிழ் அறிவைப் பெற்ற இவரது மொழியின் ஆளுமைத் திறனும் வாழ்வியல்

அனுபவங்களை ஒட்டியதாகவே அமைகின்றது. 'ரப்பர்' நாவலில் கல்குளம் வட்டாரத்து நாடார்களின் பேச்சுத்தமிழை மலையாள மொழியோடு இணைத்து தனது மொழிநடையை அமைத்துள்ளார்.

'ரப்பர்' நாவலில் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் இருந்த பொன்னுமணிப் பெருவட்டரைப் பரிசோதிக்க வந்த டாக்டர்.ராம் பெருவட்டரின் பேரன் லிவியிடம் அங்கிருந்தத் தோட்டத்தைப் பார்த்து "வீட்டு காய்கறித் தோட்டமா?"

"ஆமா இங்க ஆருக்கும் மலக்கறி வலிய இஷ்டமில்ல பின்னெ தாத்தா திம்பாரு... வேலைக்குண்ணு எண்ணும் நாப்பது அம்பது பேரு உண்டு மீனும் எறச்சியும் போட்டுக் கட்டுமா? அதுக்குத்தான்.. இரியுங்க காப்பி குடிச்சோண்டு போலாம்" என்கிறான்.

இவ்வரையாடலில் இடம் பெற்றுள்ள 'வலிய', 'இஷ்டம்' இரியுங்க, ஆகிய சொற்கள் கல்குளம் வட்டாரத்து நாடார்களின் பேச்சுத்தமிழாக வழங்கப்படுவது புலானாகின்றது. ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன்

ஹெப்சிபா ஜேசுதாசனின் நடை எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்ததாக விளங்குகின்றது. மண்சார்ந்த வட்டார வழக்கு சொற்களான 'நாடார்' சமூகத்தின் பேச்சுத்தமிழை மிகவும் இயற்கையாக இடப்பின்புலத்திற்கு ஏற்ப 'புத்தம் வீடு' நாவலில் படைத்துள்ளார்.

பேச்சு வழக்கில் உயர்திணை அஃறிணையாக உச்சரிக்கப்படுவதை ஆசிரியர் லிவியின் தாய் தன் கணவன் நீண்ட நேரமாகியும் வீடு திரும்பாத காரணத்தால் கோபத்துடன் மகளிடம் "கொப்பன இன்னும் காணோம் குளத்திலோ, குண்டிலோ விளுந்து கிடக்குதோ என்னவோ" (புத்தம் வீடு. ப.16)

'கிடக்கிறாரோ' என்ற சொல்லே இவ்வரையாடலில் 'கிடக்குதோ' எனக்குறைப்பட்டு நிற்கின்றது. இவர்களது பேச்சுவழக்கில் அப்பன் 'கொப்பனாகவும்' அம்மை 'கொம்மையாகவும்' திரிந்து வழங்கப்படுகின்றது.

கல்குளம் வட்டத்தில் பேசப்படும் தமிழில் மலையாள மொழியின் தாக்கம் இருப்பதால் அத்தாக்கத்தினை கதை மாந்தர்களின் உரையாடல்கள் மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

புத்தம் வீட்டுப் பனையேறியான அன்பையன் தனது வீட்டுப் 'பால்காய்ப்பு' எப்போது என்று வினவிய பெரியவர் ஒருவரிடம் "வாற நாவுறாச்செ அந்திக்கு ஓதையாரெ விளிச்சி ஒரு சின்ன செலவும் வச்சணும் பெரியவரு எப்படியும் வரணும் (புத்தம் வீடு, ப.62) என்கிறான். 'விளிச்சி', 'வச்சணும்' என்ற சொற்களில் மலையாள மொழியின் தாக்கத்தை உணர முடிகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன் நாவல்களில் நடை 'நாடார்' மக்களின் மொழிநடையை அடைப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது தெளிவாகின்றது.

குமாரசெல்வா

'குன்னிமுத்து' நாவலில் குமரி மாவட்டம் விளவங்கோடு வட்டார நாடார்களின் பேச்சு வழக்கினை நாவலின் மொழிநடையாகச் சிறப்பாக அமைத்துள்ளார் குமாரசெல்வன்.

சுந்தரி பள்ளி செல்லும் வழியில் கோயில் பூசாரி போற்றியிடம் தினமும் பேசுவதை பார்த்த தங்கநாடன் சுந்தரிக்கு துன்பம் எதுவும் நேரிடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் வளர்ப்புத்தாய் இருளியை அழைத்து

"நான் சொல்லித்தாறெண்ணு வருத்தப்படாத வர வர சுந்தரிக்க போக்கு செரியில்லாத பெய்ட்டிருக்கு....., செல்லணும், அவளப்பெத்த தள்ளைப்போல பெய்ட்ப்பிடாதுண்ணு நல்ல எண்ணத்தில் செல்லியேன் வோ..... எனக்குத் தெரியும் செல்லணும். இவா பள்ளீல 'கட்' அடிச்சிற்று வந்து அடிக்கடி ஆலமரத்துக்க மூட்டில போற்றிட்ட பேசிக்கிட்டு நிக்கியா! எண்ணு தொட்டு!..... கொறய நாளா நடந்திட்டிருக்கு, மெய்தானா அம்மன் சத்தியமா, இண்ணு கண்டீரா, நீ வாறதுக்கு எப்பம் மின்னதான் போனா இது அடிக்கடி நடக்குது. வேற ஆளும் இத அறியண்டாம், இனிமே கருத்தா இருந்து கவனிச்சியேன். காலம் பழையது போல இல்ல பாரு, அதாக்கும் சென்னது, சென்னது நல்லாப் போச்சி (குன்னிமுத்து, பக்.49,50)

இத்தகைய உரையாடலில் பயன்படுத்தப்படும் செல்லணும், நிக்கியா, இவா, வோ, சென்னது, பின்னதான் மூட்டில ஆகிய பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் நாடார் சமூகத்தினருக்கே உரியவனாய் மட்டும் விளங்குகின்றன. இத்தகைய சொற்களில் சிறிதும் மாற்றம் ஏற்படாமல் தமது படைப்பில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். இப்படிப்பட்ட விளவங்கோடு வட்டார

வழக்குச்சொற்களை ஆசிரியர் குமாரசெல்வா நாவலில் படைத்திருப்பதன் மூலம், விளவங்கோடு வட்டார நாடார்களின் சாதிப்பின்புலத்தை உணர்த்தி நிற்பதை அறிய முடிகின்றது.

முடிவுரை

நடை என்பது எழுதும் நெறியை அதாவது எழுத்தாளன் தனது கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தும் முறையைக் குறிப்பதோடு வாசகர்களின் உள்ளத்தில் அறிவைப் பெருக்கவும் உணர்வைத் தூண்டவும் மொழிநடை மிகவும் இன்றியாமையாத ஒன்றாகின்றது. வட்டார மொழியின் படைப்புகளைப் படைக்கும் போது அவ்வட்டாரத்தைச் சார்ந்த மக்களின் பேச்சுமொழி அப்படியே எடுத்தாளப்படுகின்றது. அதோடு அதில் சிறிதும் மாற்றமின்றி உரையாடல்கள் கொச்சைப்பேச்சு போன்றவையும் இடம் பெறுகின்றன. ஒரு சமூகத்தினரின் பேச்சு மொழியானது அச்சமூகத்தினரை ஒட்டுமொத்தமாக இனங்கண்டுகொள்ள உதவுகின்றது. இம்மொழிநடையை வைத்தே அச்சமூகத்தவரின் பண்பாடு பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவையும் மதிப்பிடப்படுகின்றன. ஒரு படைப்பாளி தன்னுடைய படைப்பில் தாம் படைக்கும் களத்தின் பேச்சு வழக்கை அப்படியே எடுத்தாளும் போது அப்படைப்பின் யதார்த்தம் வெளிப்படுகின்றது.

ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டார மக்களின் பேச்சு மொழியை மொழிக்கலப்பை அறிந்து கொள்ள வட்டார நாவல்களில் அமைந்திருக்கும் மொழிநடை துணைபுரிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. டாக்டர் மு.வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப.252
2. முனைவர்.ஜோசப் சொர்ணராஜ், குமரி வட்டார நாவல்களின் பின்புலம், ப.205
3. டி.எஸ்.சோமசுந்தரம், தலைமுறைகள், ஓர் ஆய்வு, ப.99
4. நீல.பத்மநாபன், தலைமுறைகள், ப.55
5. ஜெயமோகன், ரப்பர், ப.17
6. ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன், புத்தம்வீடு, ப.16
7. குமாரசெல்வா, குன்னிமுத்து, பக்.49-50
